Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 11 mars 2020*

”Begäran om förhandsavgörande – Straffrättsligt samarbete – Rambeslut 2002/584/RIF – Europeisk arresteringsorder – Artikel 5 led 3 – Överlämnande förutsätter att den berörda personen återsänds till den verkställande medlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten – Tidpunkt för återsändande – Rambeslut 2008/909/RIF – Artikel 3.3 – Tillämpningsområde – Artikel 8 – Anpassning av den påföljd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten – Artikel 25 – Verkställande av en påföljd i enlighet med artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584/RIF”

I mål C-314/18,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Rechtbank Amsterdam (Domstolen i Amsterdam, Nederländerna), genom beslut av den 1 maj 2018, som inkom till domstolen den 8 maj 2018, i ett förfarande angående verkställighet av den europeiska arresteringsorder som utfärdats mot

SF,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M. Vilaras, domstolens ordförande K. Lenaerts, tillika tillförordnad domare på fjärde avdelningen, samt domarna D. Šváby, K. Jürimäe och N. Piçarra (referent),

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 7 mars 2019,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– SF, genom T.E. Korff och T.O.M. Dieben, advocaten,

– Openbaar Ministerie, genom K. van der Schaft, L. Lunshof och N. Bakkenes, samtliga i egenskap av ombud,

– Nederländernas regering, genom M. Bulterman, C. S. Schillemans och M.A.M. de Ree, samtliga i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: nederländska.

– Irland, genom G. Hodge och A. Joyce, båda i egenskap av ombud, biträdda av L. Dempsey, BL,

– Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av S. Faraci, avvocato dello Stato,

– Österrikes regering, genom J. Schmoll, i egenskap av ombud,

– Polens regering, genom B. Majczyna, i egenskap av ombud,

– Förenade kungarikets regering, genom S. Brandon, i egenskap av ombud, biträdd av D. Blundell, barrister,

– Europeiska kommissionen, genom R. Troosters och S. Grünheid, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 16 maj 2019 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 1.3 och artikel 5 led 3 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 2002, s. 1), och av artikel 1 a och b, artikel 3.3 och 3.4, artikel 8.2 samt artikel 25 i rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen (EUT L 327, 2008, s. 27), i deras lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, 2009, s. 24) (nedan kallade rambeslut 2002/584 respektive rambeslut 2008/909).

2 Begäran har framställts i ett mål om verkställighet i Nederländerna av en europeisk arresteringsorder, som utfärdats av Judge of the Canterbury Crown Court (domare vid Crown Court i Canterbury, Förenade kungariket), för lagföring av den nederländske medborgaren SF.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Rambeslut 2002/584

3 I skäl 5 och 6 i rambeslut 2002/584 anges följande:

”(5) Målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa har medfört att behovet av utlämning mellan medlemsstaterna har försvunnit, och att det skall ersättas av ett system för överlämnande mellan rättsliga myndigheter. De nuvarande förfarandena för utlämning är komplicerade och riskerar att ge upphov till förseningar, vilket kan avhjälpas genom införande av ett nytt förenklat system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller lagföring. De traditionella samarbetsförbindelser mellan medlemsstaterna som hittills varit rådande bör ersättas av ett system med fri rörlighet för straffrättsliga avgöranden, såväl preliminära som slutliga, i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

(6) Den europeiska arresteringsorder som införs genom detta rambeslut utgör den första konkreta åtgärde[n] på det straffrättsliga området rörande principen om ömsesidigt erkännande, vilken Europeiska rådet har kallat en 'hörnsten' i det rättsliga samarbetet."

4 Artikel 1 i detta rambeslut har följande lydelse:

"1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.

3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen."

5 I artiklarna 3, 4 och 4a i nämnda rambeslut anges de skäl som innebär att verkställighet av en europeisk arresteringsorder ska vägras och de skäl som innebär att sådan verkställighet får vägras.

6 I artikel 5 i rambeslutet, med rubriken "Garantier som skall lämnas av den utfärdande staten i särskilda fall", föreskrivs följande:

"Den verkställande rättsliga myndigheten får, i enlighet med den verkställande medlemsstatens lagstiftning, föreskriva att verkställigheten av en europeisk arresteringsorder är beroende av något av följande villkor:

…

3. När den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder för lagföring är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten får överlämnandet underkastas villkoret att personen efter att ha hörts återsänds till den verkställande medlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten."

Rambeslut 2008/909

7 Artikel 1 i rambeslut 2008/909 har följande lydelse:

"I detta rambeslut avses med

a) *dom*: ett beslut eller avgörande som fattats av en domstol i den utfärdande staten och som vunnit laga kraft och innebär att en fysisk person ådöms en påföljd,

b) *påföljd*: fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd som utdöms under en begränsad eller obegränsad tid på grund av en straffbar gärning efter ett straffrättsligt förfarande,

c) *utfärdande stat*: den medlemsstat där en dom meddelas,

d) *verkställande stat*: den medlemsstat till vilken en dom översänds för erkännande och verkställighet."

8 Artikel 3 i detta rambeslut har följande lydelse:

”1. Syftet med detta rambeslut är att fastställa regler enligt vilka medlemsstaterna, för att underlätta en social återanpassning av den dömda personen, ska erkänna en dom och verkställa påföljden.

2. Detta rambeslut ska tillämpas om den dömda personen befinner sig i den utfärdande eller den verkställande staten.

3. Detta rambeslut ska endast tillämpas på erkännande av domar och verkställighet av påföljder i den mening som avses i detta rambeslut. Om utöver påföljden, böter dömts ut och/eller beslut om förverkande meddelats, men ännu inte betalats, indrivits eller verkställts, ska detta inte hindra översändandet av en dom. Erkännandet och verkställigheten av sådana avgöranden om böter och förverkande i en annan medlemsstat ska grundas på de tillämpliga instrumenten mellan medlemsstaterna, särskilt rådets rambeslut 2005/214/RIF av den 24 februari 2005 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff [(EUT L 76, 2005, s. 16)], och rådets rambeslut 2006/783/RIF av den 6 oktober 2006 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande [(EUT L 328, 2006, s. 59)].

4. Detta rambeslut ska inte påverka skyldigheten att iaktta de grundläggande rättigheter och de grundläggande rättsprinciper som återges i artikel 6 i fördraget.”

9 I artikel 8 i rambeslut 2008/909, med rubriken ”Erkännande av domen och verkställighet av påföljden”, föreskrivs följande:

”1. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten ska erkänna en dom som har översänts i enlighet med artikel 4 och i enlighet med förfarandet i artikel 5 och omedelbart vidta alla nödvändiga åtgärder för verkställighet av påföljden, såvida inte denna myndighet beslutar att åberopa något av skälen för att vägra erkännande eller verkställighet enligt artikel 9.

2. Om påföljdens längd är oförenlig med den verkställande statens lagstiftning, får den behöriga myndigheten i den verkställande staten endast besluta att anpassa påföljden om påföljden överstiger det strängaste straff som föreskrivs för liknande brott enligt den nationella lagstiftningen. Den anpassade påföljden får inte understiga det strängaste straff som föreskrivs för liknande brott enligt den verkställande statens nationella lagstiftning.

…

4. Den anpassade påföljden får inte i förhållande till sin art eller längd vara strängare än den påföljd som utdömts i den utfärdande staten.”

10 Artikel 25 i det rambeslutet, med rubriken ”Verkställighet av påföljder till följd av en europeisk arresteringsorder”, har följande lydelse:

”Utan att det påverkar bestämmelserna i rambeslut 2002/584/RIF ska bestämmelserna i det här rambeslutet i tillämpliga delar, i den utsträckning de är förenliga med bestämmelserna i det rambeslutet, gälla vid verkställighet av påföljder i de fall där en medlemsstat åtar sig att verkställa påföljden enligt artikel 4.6 i det rambeslutet eller där den i enlighet med artikel 5.3 i det rambeslutet har ställt som villkor att personen, i syfte att undvika straffrihet, ska återsändas för att avtjäna påföljden i den berörda medlemsstaten.”

Nederländsk rätt

11 I artikel 6.1 i Overleveringswet (lag om överlämnande) (Stb. 2004, nr 195) (nedan kallad OLW), varigenom rambeslut 2002/584 införlivades med nederländsk rätt, föreskrivs följande:

”Överlämnande av en nederländsk medborgare får beviljas under förutsättning att begäran inges med anledning av en brottsutredning mot denna medborgare och att den verkställande rättsliga myndigheten anser att det kan garanteras att personen, för det fall att vederbörande genom ett lagakraftvunnet avgörande ådöms ett fängelsestraff för en gärning i fråga om vilken överlämnande får beviljas i den verkställande medlemsstaten, kommer att kunna avtjäna straffet i Nederländerna.”

12 I artikel 28.2 i samma lag föreskrivs följande:

”Om rechtbank [(domstolen)] finner … att överlämnade inte kan beviljas …, ankommer det på den att avslå begäran om överlämnande i sitt beslut.”

13 Artikel 2:2.1 i Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (lagen om ömsesidigt erkännande och verkställighet av påföljder i form av fängelsestraff och villkorliga straff (Stb. 2012, nr 333) (nedan kallad WETS), varigenom rambeslut 2008/909 införlivades med nederländsk rätt, har följande lydelse:

”Ministern är behörig att erkänna ett domstolsavgörande som översänts av en av de utfärdande medlemsstaterna, för att det ska verkställas i Nederländerna.”

14 I artikel 2:11 i denna lag föreskrivs följande:

”1. Ministern ska översända domstolsavgörandet och intyget till generaladvokaten hos åklagarmyndigheten vid Appellationsdomstolen, såvida det inte omedelbart står klart för ministern att det finns skäl att vägra erkänna domstolsavgörandet.

2. Generaladvokaten ska omedelbart överlämna domstolsavgörandet till den särskilda avdelningen vid Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden [(Appellationsdomstolen i Arnhem-Leeuwarden, Nederländerna)]…

3. Den särskilda avdelningen vid Gerechtshof [(Appellationsdomstolen)] ska besluta:

…

c. hur det utdömda fängelsestraffet ska anpassas enligt fjärde, femte eller sjätte punkten.

4. Om det fängelsestraff som utdömts överstiger det strängaste straffet för det aktuella brottet enligt nederländsk lagstiftning, ska fängelsestraffets längd nedsättas till detta strängaste straff.

5. När den dömda personen överlämnas mot en garanti om återsändande enligt artikel 6.1 [OLW], är punkt 4 inte tillämplig, men det ska då avgöras huruvida det utdömda fängelsestraffet motsvarar den påföljd som skulle ha utdömts för det aktuella brottet i Nederländerna. I förekommande fall ska påföljden anpassas i enlighet härmed, med beaktande av den utfärdande medlemsstatens yttranden beträffande brottets svårighetsgrad.

…”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

15 Den 3 mars 2017 utfärdade Judge of the Canterbury Crown Court (domare vid Canterbury Crown Court) en europeisk arresteringsorder mot den nederländske medborgaren SF, i syfte att få honom överlämnad för att lagföra honom för två fall av stämpling till smuggling av dels 4 kilo heroin, dels 14 kilo kokain, till Förenade kungariket.

16 Den 30 mars 2017 begärde officier van justitie (åklagarmyndigheten, Nederländerna) att den utfärdande rättsliga myndigheten skulle lämna den garanti som avses i artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584 och artikel 6.1 i OLW.

17 Genom skrivelse av den 20 april 2017 besvarade Home Office (inrikesministeriet, Förenade kungariket) (nedan kallat Förenade kungarikets inrikesministerium) denna begäran enligt följande:

”…

Förenade kungariket förbinder sig, för det fall att SF döms till ett fängelsestraff i Förenade kungariket, att i enlighet med Section 153C i Extradition Act 2003 (2003 års utlämningslag) återsända honom till Nederländerna så snart det är praktiskt möjligt, efter det att det straffrättsliga förfarandet i Förenade kungariket och varje annat förfarande avseende det brott för vilket överlämnandet har begärts har avslutats.

Detaljerade uppgifter om den påföljd som SF eventuellt dömts till kommer att lämnas när han återsänds till Nederländerna. Vi anser att ett överlämnande enligt rambeslut [2002/584] inte innebär att Nederländerna får ändra längden av den påföljd som eventuellt kommer att utdömas av en domstol i Förenade kungariket.”

18 Efter att ha ombetts att förtydliga uttrycket ”varje annat förfarande”, i den mening som avses i Section 153C i 2003 års utlämningslag, gav Förenade kungarikets inrikesministerium följande svar i ett e-postmeddelande av den 19 februari 2018:

”Jag kan upplysa er om att uttrycket ’annat förfarande’ kan omfatta följande:

(a) prövning av en förverkandeåtgärd,

(b) förfarande för att fastställa längden av det fängelsestraff som ska avtjänas vid utebliven betalning av eventuella böter,

(c) uttömmande av eventuella rättsmedel, och

(d) utlöpande av betalningsfrister i enlighet med ett beslut om förverkande eller ett bötesstraff.”

19 Den hänskjutande domstolen har inledningsvis påpekat att SF anser att garantin om återsändande inte uppfyller villkoren i vare sig rambeslut 2002/584 eller rambeslut 2008/909, och att Rechtbank Amsterdam (Domstolen i Amsterdam, Nederländerna) följaktligen ska vägra att överlämna honom den till den behöriga myndigheten i Förenade kungariket. I detta sammanhang har den hänskjutande domstolen ifrågasatt huruvida vissa delar av denna garanti är förenliga med rambeslut 2002/584 och rambeslut 2008/909.

20 Vad för det första gäller det stycke i Förenade kungarikets inrikesministeriums skrivelse av den 20 april 2017, varav det framgår att ”Förenade kungariket förbinder sig, för det fall att SF döms till ett fängelsestraff i Förenade kungariket, att … återsända honom till Nederländerna så snart det är praktiskt möjligt, efter det att det straffrättsliga förfarandet i Förenade kungariket och varje annat förfarande avseende det brott för vilket överlämnandet har begärts har avslutats”, anser den hänskjutande

domstolen att det ger upphov till frågan vid vilken tidpunkt den utfärdande medlemsstaten måste återsända den person som begärts överlämnad till den verkställande medlemsstaten, för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som utdömts gentemot vederbörande.

21 Härvidlag har den hänskjutande domstolen hänvisat till domen av den 25 januari 2017, van Vemde (C-582/15, EU:C:2017:37), till stöd för slutsatsen att en sådan skyldighet att återsända den berörda personen till den verkställande medlemsstaten inte kan föreligga innan ett avgörande varigenom en påföljd i form av fängelsestraff eller annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut har vunnit laga kraft.

22 Den hänskjutande domstolen söker emellertid klarhet i huruvida den medlemsstat som utfärdat en europeisk arresteringsorder för lagföring, i egenskap av den medlemsstat där domen senare kommer att meddelas, inom ramen för den garanti som avses i artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584, får uppställa som villkor för att den berörda personen ska återsändas till den verkställande medlemsstaten att i tillägg till att det avgörande varigenom en påföljd i form av fängelsestraff eller annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut ska ha vunnit laga kraft, ska även varje annat förfarande avseende det brott för vilket överlämnande har begärts, såsom ett förfarande om förverkande, ha vunnit laga kraft.

23 Enligt den hänskjutande domstolen skulle det kunna hävdas att det syfte som eftersträvas i såväl artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584 som rambeslut 2008/909, bestående i att underlätta den dömda personens sociala återanpassning, kräver att den berörda personen återsänds till den verkställande medlemsstaten så snart avgörandet varigenom en påföljd i form av fängelsestraff eller annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut har vunnit laga kraft, utan att invänta utgången av andra förfaranden avseende det brott för vilket den europeiska arresteringsordern har utfärdats.

24 Enligt den hänskjutande domstolen skulle det även kunna hävdas att det mål som enligt artikel 67.1 och 67.3 FEUF består i att säkerställa en hög säkerhetsnivå inom området med frihet, säkerhet och rättvisa, genom förebyggande och bekämpning av brottslighet, skulle äventyras om den berörda personen återsändes till den verkställande medlemsstaten så snart avgörandet varigenom en påföljd i form av fängelsestraff eller annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut har vunnit laga kraft. Härvidlag har den hänskjutande domstolen påpekat att det, om den medlemsstat som utfärdat en europeisk arresteringsorder för lagföring – i egenskap av den medlemsstat i vilken domen senare kommer att meddelas – vore tvungen att genomföra ett förfarande för förverkande i den berörda personens frånvaro, skulle kunna orsaka sådana praktiska och bevisrelaterade problem för denna medlemsstat att den måste avstå från att genomföra ett sådant förfarande.

25 Vad för det andra gäller det stycke i Förenade Kungarikets inrikesministeriums skrivelse av den 20 april 2017, varav det framgår att ”ett överlämnande enligt rambeslut [2002/584] inte innebär att Nederländerna får ändra längden av den påföljd som eventuellt kommer att utdömas av en domstol i Förenade kungariket”, anser den hänskjutande domstolen att det ger upphov till frågan huruvida den verkställande medlemsstaten, efter att ha överlämnat den berörda personen mot utfärdande av den garanti som avses i artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584, med stöd av artikel 25 i rambeslut 2008/909 får anpassa det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som den berörda personen dömts till i den utfärdande medlemsstaten, utöver vad som är tillåtet enligt artikel 8.2 i rambeslut 2008/909.

26 I detta hänseende har den hänskjutande domstolen även tillagt att det av det parlamentariska förarbetet till WETS framgår att den nederländska lagstiftaren var av uppfattningen att artikel 25 i rambeslut 2008/909 inte utgjorde hinder för att upprätthålla den praxis avseende nederländska medborgare som tillämpades innan rambeslutet trädde i kraft, varvid utländska påföljder omvandlades till en sådan påföljd som vanligtvis skulle ha dömts ut i Nederländerna för ett liknande brott. Denna praxis är för närvarande stadfäst i artikel 2:11.5 i nämnda lag. Syftet är att en nederländsk medborgare som ska överlämnas, och som också skulle ha kunnat dömas i Nederländerna, ska behandlas på samma sätt som en nederländsk medborgare som dömts i Nederländerna. Den hänskjutande domstolen hyser tvivel beträffande huruvida artikel 25 i rambeslut 2008/909 kan tolkas på detta sätt.

27 Mot denna bakgrund beslutade Rechtbank Amsterdam (Domstolen i Amsterdam, Nederländerna) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Ska artikel 1.3 och artikel 5 led 3 i rambeslut [2002/584], och artikel 1 a och b, artikel 3.3 och 3.4 samt artikel 25 i rambeslut [2008/909] tolkas så, att för det fall den verkställande medlemsstaten har förenat överlämnandet av en av sina egna medborgare för lagföring med det villkor som uppställs i artikel 5 led 3 i rambeslut [2002/584], nämligen att den berörda personen, efter att ha hörts, ska återsändas till den verkställande medlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som denne eventuellt har dömts till i den utfärdande medlemsstaten, behöver den utfärdande medlemsstaten, i egenskap av den stat där domen kommer att meddelas, inte faktiskt återsända den berörda personen, efter det att avgörandet varigenom en påföljd i form av fängelsestraff eller annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut har vunnit laga kraft, förrän ’varje annat förfarande avseende det brott för vilket överlämnandet har begärts’ – såsom ett förfarande om förverkande – slutgiltigt har avslutats?

2) Ska artikel 25 i rambeslut [2008/909] tolkas så, att en medlemsstat som har överlämnat en av sina egna medborgare i enlighet med den garanti som avses i artikel 5 led 3 i rambeslut [2002/584], i egenskap av verkställande stat vad gäller erkännandet och verkställigheten av den dom som meddelats gentemot denna person, med avvikelse från artikel 8.2 i rambeslut [2008/909], får pröva huruvida det fängelsestraff som har utdömts mot denna person motsvarar det straff som skulle ha utdömts för det aktuella brottet i den verkställande staten och, i förekommande fall, anpassa det utdömda fängelsestraffet i överensstämmelse härmed?”

Huruvida tolkningsfrågan kan tas upp till prövning

28 Den nederländska regeringen har gjort gällande att begäran om förhandsavgörande inte kan tas upp till prövning.

29 Denna regering anser för det första att de frågor som ställts inte har något samband med saken i det nationella målet. I det nationella målet är den hänskjutande domstolen skyldig att pröva huruvida den garanti som lämnats av den utfärdande rättsliga myndigheten är förenlig med artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584. I denna bestämmelse uppställs emellertid inga krav varken vad gäller tidpunkten då den berörda personen ska återsändas till den verkställande medlemsstaten eller vad gäller verkställigheten – efter återsändandet – av det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som vederbörande har dömts till i den utfärdande medlemsstaten. Dessa frågor omfattas således inte av den kontroll som ska göras inom ramen för förfarandet avseende verkställigheten av den europeiska arresteringsordern och faller, vad gäller den andra frågan, inom tillämpningsområdet för rambeslut 2008/909.

30 Den nederländska regeringen anser för det andra att de frågor som hänskjutits är hypotetiska. Denna regering är av uppfattningen att det vid den tidpunkt då den hänskjutande domstolen fattar sitt beslut om huruvida den person som är föremål för den europeiska arresteringsordern ska överlämnas till den utfärdande medlemsstaten för lagföring inte är säkert att personen kommer att dömas och därför ska återsändas till den verkställande medlemsstaten. Det är således inte säkert att andra förfaranden rörande det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern, eller en anpassning av det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som eventuellt dömts ut, kommer vara relevanta.

31 Det ska härvidlag erinras om att det av EU-domstolens fasta praxis framgår att det, inom ramen för det samarbete mellan EU-domstolen och de nationella domstolarna som införts genom artikel 267 FEUF, uteslutande ankommer på den nationella domstolen, vid vilken målet anhängiggjorts och vilken har ansvaret för det rättsliga avgörandet, att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i målet bedöma såväl om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken som relevansen av de frågor som ställs till EU-domstolen. EU-domstolen är följaktligen i princip skyldig att meddela ett

förhandsavgörande när de frågor som ställts av den nationella domstolen avser tolkningen av en unionsbestämmelse (dom av den 25 juli 2018, AY (Europeisk arresteringsorder – Vittne), C-268/17, EU:C:2018:602, punkt 24, och dom av den 10 december 2018, Wightman m.fl., C-621/18, EU:C:2018:999, punkt 26 och där angiven rättspraxis).

32 Således presumeras nationella domstolars frågor om tolkningen av unionsrätten vara relevanta. Dessa frågor ställs mot bakgrund av den beskrivning av omständigheterna i målet och tillämplig lagstiftning som den nationella domstolen på eget ansvar har lämnat och vars riktighet det inte ankommer på EU-domstolen att pröva. En begäran från en nationell domstol kan bara avvisas då det är uppenbart att den begärda tolkningen av unionsrätten inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella målet eller då frågorna är hypotetiska eller EU-domstolen inte har tillgång till sådana uppgifter om de faktiska eller rättsliga omständigheterna som är nödvändiga för att kunna ge ett användbart svar på de frågor som ställts till den (dom av den 25 juli 2018, AY (Europeisk arresteringsorder – Vittne), C-268/17, EU:C:2018:602, punkt 25, och dom av den 24 oktober 2018, XC m.fl., C-234/17, EU:C:2018:853, punkt 16 och där angiven rättspraxis).

33 I förevarande fall har den hänskjutande domstolen försett EU-domstolen med de uppgifter om de faktiska och rättsliga omständigheterna som är nödvändiga för att den ska kunna ge ett användbart svar på de frågor som ställts, och har redogjort för skälen till varför den anser att en tolkning av de bestämmelser som avses i tolkningsfrågorna är nödvändig för att den ska kunna avgöra det mål som är anhängigt vid den. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 30 i sitt förslag till avgörande kan domstolens svar på frågorna om innebörden av dels artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584, dels artikel 25 i rambeslut 2008/909, dessutom ha en direkt inverkan på den hänskjutande domstolens fortsatta handläggning av den europeiska arresteringsorder som är aktuell i det nationella målet, vilket innebär att frågorna inte kan anses sakna samband med saken i det nationella målet. I likhet med vad generaladvokaten har påpekat i punkt 31 i sitt förslag till avgörande, ska det också framhållas att det – även om det i detta skede av förfarandet, bland annat med hänsyn till oskuldspresumtionen, är omöjligt att veta om SF kommer att dömas för de brott han anklagas för och än mindre att avgöra huruvida han kommer att dömas till ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd – likväl förhåller sig så att denna hypotetiska dimension utgör en naturlig del av ett straffrättsligt förfarande, och särskilt av varje garanti som ställs med stöd av artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584. Den nederländska regeringens argument att de frågor som hänskjutits är hypotetiska, på grund av att utgången av det straffrättsliga förfarandet är osäker, saknar följaktligen relevans.

34 Det följer av ovanstående att begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning.

Prövning av tolkningsfrågorna

Inledande synpunkter

35 För att besvara de hänskjutna frågorna ska det inledningsvis erinras om att unionsrätten bygger på den grundläggande premissen att varje medlemsstat delar en rad gemensamma värden – som utgör grunden för unionen i enlighet med vad som anges i artikel 2 FEU – med alla andra medlemsstater och erkänner att de andra medlemsstaterna delar dessa värden med den. Denna premiss innebär och motiverar att medlemsstaterna hyser ett ömsesidigt förtroende för att dessa värden erkänns och således att den unionsrätt iakttas genom vilken de genomförs (dom av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punkt 35, och dom av den 15 oktober 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, punkt 45).

36 Såväl principen om ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna som principen om ömsesidigt erkännande, som grundar sig på den förstnämnda principen, har en grundläggande betydelse inom unionsrätten, eftersom det tack vare dessa principer är möjligt att skapa och upprätthålla ett område

utan inre gränser (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punkt 36, och dom av den 15 oktober 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, punkt 46).

37 Härvidlag ska det erinras om att rambeslut 2002/584, såsom särskilt framgår av artikel 1.1 och 1.2, jämförd med skäl 5, i det rambeslutet, syftar till att ersätta den multilaterala utlämningsordning som bygger på Europeiska utlämningskonventionen, undertecknad i Paris den 13 december 1957, med ett system för överlämnande mellan rättsliga myndigheter av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller för lagföring, vilket grundar sig på principen om ömsesidigt erkännande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punkt 39, och dom av den 13 december 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, punkt 26 och där angiven rättspraxis).

38 Rambeslut 2002/584 syftar således, genom inrättandet av ett förenklat och effektivare system för överlämnande av personer som har dömts eller misstänks för brott, till att underlätta och påskynda det rättsliga samarbetet för att uppnå målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, på grundval av den höga grad av förtroende som ska finnas mellan medlemsstaterna (dom av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punkt 40, och dom av den 13 december 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, punkt 27 och där angiven rättspraxis).

39 Inom det område som regleras av rambeslut 2002/584 kommer principen om ömsesidigt erkännande – som, vilket särskilt framgår av skäl 6 i rambeslutet, utgör en ”hörnsten” i det straffrättsliga samarbetet – till uttryck i artikel 1.2 i rambeslutet, varigenom det instiftas en regel om att medlemsstaterna är skyldiga att verkställa varje europeisk arresteringsorder utifrån principen om ömsesidigt erkännande och i enlighet med bestämmelserna i rambeslutet. Det innebär att de verkställande rättsliga myndigheterna i princip endast har möjlighet att vägra att verkställa en sådan order om de kan åberopa något av de skäl till att vägra verkställighet som på ett uttömmande sätt räknas upp i rambeslut 2002/584. De enda villkor som får uppställas för verkställighet av en europeisk arresteringsorder är således de villkor som på ett uttömmande sätt anges i artikel 5 i nämnda rambeslut. Det betyder att medan verkställighet av en europeisk arresteringsorder utgör huvudregeln, har möjligheten att vägra verkställighet utformats som ett undantag som ska tolkas strikt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punkt 41, dom av den 13 december 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, punkt 28, och dom av den 15 oktober 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, punkt 48).

40 Följaktligen anges i rambeslutet uttryckligen de skäl som gör att verkställighet av en europeisk arresteringsorder ska vägras (artikel 3) och de skäl som gör att sådan verkställighet får vägras (artiklarna 4 och 4a), samt de garantier som ska lämnas av den utfärdande medlemsstaten i särskilda fall (artikel 5). Rambeslut 2002/584 är visserligen uppbyggt kring principen om ömsesidigt erkännande, men ett sådant erkännande innebär likväl inte någon absolut skyldighet att verkställa en utfärdad europeisk arresteringsorder (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 oktober 2010, B., C-306/09, EU:C:2010:626, punkt 50, och dom av den 13 december 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, punkterna 29 och 30 och där angiven rättspraxis).

41 Enligt rambeslut 2002/584 får nämligen medlemsstaternas behöriga rättsliga myndigheter, i särskilda situationer, besluta att ett utdömt straff ska verkställas i den verkställande medlemsstaten. Att det förhåller sig på det sättet framgår särskilt av artiklarna 4 led 6 och 5 led 3 i rambeslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 oktober 2010, B., C-306/09, EU:C:2010:626, punkterna 51 och 52, och dom av den 13 december 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, punkt 30 och där angiven rättspraxis). I sistnämnda bestämmelse avses en garanti som den utfärdande medlemsstaten ska ge i särskilda fall, bland annat i det fall som är aktuellt i det nationella målet, för att en person som är

medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten och som är föremål för en europeisk arresteringsorder för lagföring ska återsändas till den medlemsstaten, för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten.

42 Det är mot denna bakgrund som tolkningsfrågorna ska besvaras.

Den första frågan

43 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584, jämförd med artikel 1.3 i samma beslut, och artikel 1 a, artikel 3.3 och 3.4, samt artikel 25 i rambeslut 2008/909, ska tolkas så, att för det fall den verkställande medlemsstaten har uppställt som villkor för att överlämna en person, som är medborgare eller bosatt i den staten och är föremål för en europeisk arresteringsorder för lagföring, att den berörda personen, efter att ha hörts, ska återsändas till den verkställande medlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som denne har dömts till i den utfärdande medlemsstaten, inträder den utfärdande medlemsstatens skyldighet att återsända den berörda personen inte förrän avgörandet, varigenom en påföljd i form av fängelsestraff eller annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut, har vunnit laga kraft, och även varje processuellt steg som ingår i det straffrättsliga förfarandet avseende det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern slutgiltigt har avslutats.

44 Det ska noteras att det i artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584 inte preciseras vid vilken tidpunkt den person som är föremål för en europeisk arresteringsorder, vars verkställighet kräver att det ställs en sådan garanti som avses i denna bestämmelse, ska återsändas till den verkställande medlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten.

45 Av ordalydelsen i denna bestämmelse framgår nämligen endast att den berörda personen – som är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten – ska ha hörts i den utfärdande medlemsstaten innan denne kan återsändas till den verkställande medlemsstaten, för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten.

46 I enlighet med fast rättspraxis ska artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584 således tolkas med beaktande av det sammanhang i vilket den bestämmelsen ingår och de mål som eftersträvas med rambeslutet.

47 I detta avseende ska det för det första erinras om att rambeslut 2002/584, såsom påpekats i punkt 38 ovan, syftar till att införa ett förenklat och effektivare system för överlämnande av personer som har dömts eller misstänks för brott. Enligt artikel 1.1 i rambeslutet syftar nämligen systemet med en europeisk arresteringsorder till att en eftersökt person ska gripas och överlämnas för att, med hänsyn till målet med rambeslutet, det begångna brottet inte ska förbli ostraffat och för att nämnda person ska åtalas eller avtjäna det fängelsestraff som vederbörande dömts till (dom av den 6 december 2018, IK (Verkställighet av kompletterande straff), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, punkt 39).

48 I artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584 har unionslagstiftaren emellertid även fäst särskild vikt vid möjligheten att underlätta återanpassningen i samhället för den som är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten, genom att göra det möjligt för vederbörande att i den verkställande medlemsstaten avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som den utfärdande medlemsstaten, efter överlämnandet i enlighet med en europeisk arresteringsorder, kommer att döma ut gentemot denne (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 oktober 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, punkt 62, och dom av den 21 oktober 2010, B., C-306/09, EU:C:2010:626, punkt 52).

49 För det andra ska bestämmelserna i rambeslut 2008/909 beaktas, eftersom det i artikel 25 i det rambeslutet föreskrivs att dess bestämmelser, i tillämpliga delar och i den utsträckning de är förenliga med bestämmelserna i rambeslut 2002/584, ska gälla vid verkställighet av påföljder, bland annat i de fall där den medlemsstat som åtagit sig att verkställa påföljden i enlighet med artikel 5.3 i sistnämnda rambeslut har ställt som villkor för att verkställa den europeiska arresteringsordern att personen ska återsändas till den medlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraffet eller det frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten.

50 I detta hänseende framgår det av artikel 3.1 i rambeslut 2008/909 att det syftar till att fastställa regler enligt vilka medlemsstaterna, för att underlätta en social återanpassning av den dömda personen, ska erkänna en dom och verkställa den påföljd som ådömts av en domstol i en annan medlemsstat.

51 Den samordning som unionslagstiftaren har föreskrivit mellan rambeslut 2002/584 och rambeslut 2008/909 bör således bidra till att genomföra målet att underlätta den berörda personens sociala återanpassning. En sådan återanpassning är dessutom förenlig inte enbart med den dömda personens intressen, utan även med Europeiska unionens allmänna intressen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 november 2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punkt 50, och dom av den 17 april 2018, B och Vomero, C-316/16 och C-424/16, EU:C:2018:256, punkt 75).

52 Det ska dessutom framhållas att rambeslut 2008/909, enligt artikel 3.3 första meningen i det rambeslutet, endast ska tillämpas på erkännande av domar och verkställighet av påföljder i den mening som avses i detta rambeslut (dom av den 25 januari 2017, van Vemde, C-582/15, EU:C:2017:37, punkt 23). I artikel 1 a i rambeslut 2008/909 definieras ”dom” som ett beslut eller avgörande som fattats av en domstol i den utfärdande staten och som vunnit laga kraft och innebär att en fysisk person ådöms en påföljd. Den omständigheten att denna bestämmelse hänvisar till att den aktuella domen ska ha vunnit ”laga kraft”, understryker den särskilda betydelsen av att nämnda dom inte kan överklagas, och undantar därmed avgöranden som är under överklagande från sitt tillämpningsområde (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 januari 2017, van Vemde, C-582/15, EU:C:2017:37, punkterna 23, 24 och 27).

53 Härav följer att när den verkställande rättsliga myndigheten agerar inom ramen för artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584 och som villkor för att verkställa en europeisk arresteringsorder har begärt att den person som är föremål för arresteringsordern, och är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten, ska återsändas till sistnämnda medlemsstat för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten, kan återsändandet av denna person inte ske förrän den dom varigenom påföljden utdömts har vunnit laga kraft, i den mening som avses i den rättspraxis som det hänvisats till i föregående punkt.

54 Syftet bestående i att underlätta den berörda personens sociala återanpassning, som eftersträvas både genom artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584 och genom de bestämmelser i rambeslut 2008/909 som enligt dess artikel 25 är tillämpliga, innebär att återsändandet av den berörda personen till den verkställande medlemsstaten, när den garanti som avses i artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584 tillämpas, ska ske så snart som möjligt efter det att den dom varigenom påföljden utdömts har vunnit laga kraft.

55 Denna tolkning stöds av artikel 3.3 andra meningen i rambeslut 2008/909, vari det föreskrivs att om, utöver påföljden, böter dömts ut och/eller beslut om förverkande meddelats, men ännu inte betalats, indrivits eller verkställts, ska detta inte hindra översändandet av en dom från den utfärdande medlemsstaten till den verkställande medlemsstaten, i den mening som avses i artikel 1 c och 1 d i det rambeslutet.

56 Det kan emellertid visa sig vara nödvändigt att den person mot vilken ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut i den utfärdande medlemsstaten, trots att den dom varigenom detta straff eller denna åtgärd har utdömts inte längre kan överklagas, är närvarande i den

medlemsstaten med anledning av andra processuella steg som ingår i det straffrättsliga förfarandet avseende det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern, såsom fastställandet av kompletterande straff eller åtgärder. I sådant fall måste intresset av den dömda personens sociala återanpassning, som eftersträvas genom artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584, vägas mot såväl en effektiv lagföring, för att garantera att det brott som ligger till grund för arresteringsordern beivras till fullo, som skyddet för den berörda personens processuella rättigheter.

57 I likhet med vad som framgår av artikel 1.3 i rambeslut 2002/584 och artikel 3.4 i rambeslut 2008/909, ska det dessutom erinras om att dessa rambeslut inte påverkar skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheter och grundläggande rättsprinciper som garanteras i unionens rättsordning.

58 Enligt domstolens fasta praxis ska nämligen bestämmelserna i unionens sekundärrätt tolkas och tillämpas med iakttagande av grundläggande rättigheter, varvid en integrerad del härav utgörs av iakttagande av rätten till försvar, som följer av rätten till en rättvis rättegång, vilken säkerställs genom artiklarna 47 och 48 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, samt i artikel 6 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (dom av den 10 augusti 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, punkt 60).

59 Inom ramen för den avvägning som avses i punkt 56 ovan ankommer det således på den utfärdande rättsliga myndigheten att bedöma huruvida det finns konkreta skäl avseende iakttagandet av den berörda personens rätt till försvar eller god rättskipning som innebär att det är absolut nödvändigt att personen i fråga är närvarande i den utfärdande medlemsstaten efter det att den dom varigenom påföljden utdömts har vunnit laga kraft, och fram till dess att ett slutligt avgörande har meddelats beträffande andra processuella steg som ingår i det straffrättsliga förfarandet avseende det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern.

60 Däremot är det inte tillåtet för den rättsliga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten att, inom ramen för den garanti som avses i artikel 5.3 i rambeslut 2002/584, tolkad mot bakgrund av syftet bestående i att underlätta den dömda personens sociala återanpassning, systematiskt och automatiskt låta återsändandet av den berörda personen till den verkställande medlemsstaten anstå till dess att andra processuella steg som ingår i det straffrättsliga förfarandet avseende det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern slutgiltigt har avslutats.

61 I detta sammanhang ska den utfärdande rättsliga myndigheten, vid den avvägning som den är skyldig att göra, beakta möjligheten att använda alla tillgängliga förfaranden för samarbete och ömsesidig hjälp på straffrättens område enligt unionsrätten (se, analogt, dom av den 6 september 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:2016:630, punkt 47). I detta hänseende ska det bland annat påpekas att erkännandet och verkställigheten av avgöranden om böter och förverkande i en annan medlemsstat, såsom framgår av artikel 3.3 tredje meningen i rambeslut 2008/909, ska grundas särskilt på rambeslut 2005/214 och rambeslut 2006/783. Dessutom föreskrivs i artikel 24 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/41/EU av den 3 april 2014 om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området (EUT L 130, 2014, s. 1), som syftar till att underlätta och påskynda det rättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna på grundval av principerna om ömsesidigt förtroende och ömsesidigt erkännande (dom av den 24 oktober 2019, Gavanozov, C-324/17, EU:C:2019:892, punkt 35), att en europeisk utredningsorder får utfärdas för hörande av en misstänkt eller tilltalad person genom videokonferens eller annan ljud- och bildöverföring, varvid de utfärdande och verkställande myndigheterna ska enas om de praktiska arrangemangen för sådant hörande.

62 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584, jämförd med artikel 1.3 i samma beslut, och artikel 1 a, artikel 3.3 och 3.4, samt artikel 25 i rambeslut 2008/909, ska tolkas så, att för det fall den verkställande medlemsstaten har uppställt som villkor för att överlämna en person, som är medborgare eller bosatt i den staten och är föremål för en europeisk arresteringsorder för lagföring, att den berörda personen, efter att ha hörts,

ska återsändas till den verkställande medlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som denne har dömts till i den utfärdande medlemsstaten, inträder den utfärdande medlemsstatens skyldighet att återsända den berörda personen så snart som avgörandet, varigenom en påföljd i form av fängelsestraff eller annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut, har vunnit laga kraft, såvida konkreta skäl avseende iakttagandet av den berörda personens rätt till försvar eller en god rättskipning inte innebär att det är absolut nödvändigt att personen i fråga är närvarande i den utfärdande medlemsstaten till dess att ett slutligt avgörande har meddelats beträffande andra processuella steg som ingår i det straffrättsliga förfarandet avseende det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern.

Den andra frågan

63 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artikel 25 i rambeslut 2008/909 ska tolkas så, att för det fall att verkställigheten av en europeisk arresteringsorder som utfärdats för lagföring är förenad med det villkor som uppställs i artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584, får den verkställande medlemsstaten – för att verkställa det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut mot den berörda personen i den utfärdande medlemsstaten och genom undantag från artikel 8.2 i rambeslut 2008/909 – anpassa den utdömda påföljdens längd så att den motsvarar den påföljd som skulle ha dömts ut för brottet i fråga i den verkställande medlemsstaten.

64 I detta avseende erinrar domstolen om att den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten enligt artikel 8.2 i rambeslut 2008/909 får anpassa den påföljd som utdömts i den utfärdande medlemsstaten, för det fall att påföljdens längd är oförenlig med den verkställande statens lagstiftning. Denna myndighet kan emellertid endast besluta att anpassa påföljden om den överstiger det strängaste straff som föreskrivs för liknande brott enligt den nationella lagstiftningen, och den anpassade påföljden får inte understiga det strängaste straff som föreskrivs för liknande brott enligt den verkställande statens nationella lagstiftning. I detta sammanhang preciseras i artikel 8.4 i rambeslut 2008/909 att den anpassade påföljden, i förhållande till sin art eller längd, inte får vara strängare än den påföljd som utdömts i den utfärdande staten.

65 I artikel 8 i rambeslut 2008/909 föreskrivs således stränga villkor för att den behöriga myndigheten i den verkställande medlemsstaten ska kunna anpassa den påföljd som dömts ut i den utfärdande medlemsstaten. Dessa villkor utgör de enda undantagen från denna myndighets principiella skyldighet att enligt artikel 8.1 i rambeslutet erkänna den dom som har översänts till den och verkställa påföljden, vars längd och art ska motsvara den som utdömts genom den utfärdande statens dom (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 november 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, punkt 36).

66 Härav följer att det inte finns fog för den nederländska regeringens tolkning, att artikel 25 i rambeslut 2008/909, när en person överlämnas till den utfärdande medlemsstaten med stöd av en garanti om återsändande, inte utgör hinder för att den verkställande medlemsstaten anpassar påföljden i andra fall än de som föreskrivs i artikel 8 i rambeslutet, eftersom en sådan tolkning skulle medföra att denna bestämmelse och i synnerhet den princip om erkännande av domen och verkställighet av påföljden som stadfästs i punkt 1 i den bestämmelsen, skulle förlora sin ändamålsenliga verkan.

67 Följaktligen kan den verkställande medlemsstaten inte vägra att överlämna den berörda personen enbart på grund av att den utfärdande medlemsstaten, i den garanti som den ställt enligt artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584, gjort ett förbehåll som begränsar den verkställande statens möjlighet att anpassa den påföljd som eventuellt kommer att dömas ut i den utfärdande medlemsstaten i andra fall än de som avses i artikel 8 i rambeslut 2008/909.

68 Mot denna bakgrund ska den andra frågan besvaras enligt följande. Artikel 25 i rambeslut 2008/909 ska tolkas så, att den verkställande medlemsstaten, för det fall att verkställigheten av en europeisk arresteringsorder som utfärdats för lagföring är förenad med det villkor som uppställs i artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584, – för att verkställa det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut mot den berörda personen i den utfärdande medlemsstaten – får anpassa den utdömda påföljden endast med iakttagande av de strikta villkor som uppställs i artikel 8.2 i rambeslut 2008/909.

Rättegångskostnader

69 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

1) **Artikel 5 led 3 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, jämförd med artikel 1.3 i samma beslut, och artikel 1 a, artikel 3.3 och 3.4, samt artikel 25 i rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen, i deras lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009, ska tolkas så, att för det fall den verkställande medlemsstaten har uppställt som villkor för att överlämna en person, som är medborgare eller bosatt i den staten och är föremål för en europeisk arresteringsorder för lagföring, att den berörda personen, efter att ha hörts, ska återsändas till den verkställande medlemsstaten för att där avtjäna det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som denne har dömts till i den utfärdande medlemsstaten, inträder den utfärdande medlemsstatens skyldighet att återsända den berörda personen så snart som avgörandet, varigenom en påföljd i form av fängelsestraff eller annan frihetsberövande åtgärd har dömts ut, har vunnit laga kraft, såvida konkreta skäl avseende iakttagandet av den berörda personens rätt till försvar eller en god rättskipning inte innebär att det är absolut nödvändigt att personen i fråga är närvarande i den utfärdande medlemsstaten till dess att ett slutligt avgörande har meddelats beträffande andra processuella steg som ingår i det straffrättsliga förfarandet avseende det brott som ligger till grund för den europeiska arresteringsordern.**

2) **Artikel 25 i rambeslut 2008/909, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299, ska tolkas så, att för det fall att verkställigheten av en europeisk arresteringsorder som utfärdats för lagföring är förenad med det villkor som uppställs i artikel 5 led 3 i rambeslut 2002/584, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299, får den verkställande medlemsstaten – för att verkställa det fängelsestraff eller den frihetsberövande åtgärd som dömts ut mot den berörda personen i den utfärdande medlemsstaten – anpassa den utdömda påföljden endast med iakttagande av de strikta villkor som uppställs i artikel 8.2 i rambeslut 2008/909, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299.**

Underskrifter